

Véreim, magyar kannibálok! címmel, de csak 1992-ben sikerült megjelentetnie: „Olyan új veszedelem hatalmasodik el a civilizált világban, amely békés viszonyok között is minden eddigi háborúskodásánál nagyobb pusztítással fenyeget: a jövő megrablása, kizsákmányolása, fölélése – feláldozása a jelennek, a mai napnak.”

Ennek a vészkiáltásnak sem lett fogantatja, így 2007-ben – 85 évesen – nem tehetett mást, elkészítette negyvennégy éves küzdelmének zárszavát, azaz végrendeletét. S ha rá emlékezünk – akit barátai fekete számadónak neveztek, utalva ezzel a népe gyászos fogyásának minden mozzanatát számon tartó és arra prédikátori hévvel figyelmeztető tevékenységére –, akkor búcsúzóul eme végrendelet utolsó gondolatait kell idéznünk: „Egészséges társadalmakban van vészkiárat a pusztulásból: a sorsközösség érzetének, a nemzeti szolidaritásnak az ébresztése. Magyarországon ezt a vészkiáratot befalazta Kádár-Aczél rendszere. Kádár ellenforra-

dalma – egyébként nagyon helyesen – úgy ítélte meg, hogy 1956 kommunizmust emésztő tüze a nemzeti összetartozás érzésének a fellobbanásából támadt, tehát 33 éven át százezer párttitkár, agitprop és egyéb aktivista orrán-száján dőlt a nacionalizmus elleni harc, a nemzeti érzés legyalázása, az identitás elroncsolása. (...) Hová züllött 33 év alatt 1956 testvéri egységben önfeláldozó, nagyszerű hősi népe... 2004-ben 82 százaléka tagadta meg nehezebb sorsú, idegen önkénynek kiszolgáltatott testvéreit. (...) Két-három békés évtized alatt ez a lakossággá züllesztett nemzet több magyar lelket gyilkolt ki a világból, mint ezer év háborúiban együttvéve összes ellensége: tatár, török, német, orosz.

Minden hiába? Azt az iszonyú erejű sodrást, amely a pusztulás partjára lökött bennünket, már lehetetlen fékezni, megállítani?

Ha így van, akkor számunkra a tisztességnek, a becsületnek egyetlen útja maradt: a Lehetetlen ostroma.”

BAKOS KISS KÁROLY

Tehetlenség

*És része még az elgázolt kutyák
A világnak a hajhullás a rák
A megnagyobbodott szívizom
Angyaltetem a grádicson
Szinusz-csomó a bordaprés
Csak eső esik mint a kés
A bőrre ami mindig olcsó
Kicsi kézben kis koporsó
És nézed és csak nézed
A híradót a létet
Ami csak a katasztrófa
Ami volt is akasztófa
Az álmat is úgy kiszúrja szeggel
Hogy metró elé ugrik a reggel
Hogy kinyitja magát a gázcsap...
Hogy nem tart meg más csak a láz csak
E harminchat fokon is égő
E mégis mindenséget érő
Tehetlenségi törvény...*

Méretre szabott isteni önkény